

РЕШЕНИЕ

№ 309

Гр. София, 15 септември 2023 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в открито съдебно заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и трета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
БОНКА ЯНКОВА

при участието на секретаря Н. ПЕЛОВА
и след становище на прокурора от ВКП М. БЕНЧЕВ, като разгледа докладваното от съдия Медарова наказателно дело № 252/2023 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е по реда на глава XXIII от НПК.

Образувано е по касационна жалба на адвокат Е. Й., в качеството му на упълномощен защитник на подсъдимия Д. В. Д. срещу решение № 2/17.01.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 39/2022 г. по описа на Военно апелативен съд – гр. София, в която се релевират всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК.

В жалбата се посочва, че въззивното решение е основано на предположения, както и че възприетата от апелативната инстанция фактическа обстановка е доказателствено необезпечена. Излагат се съображения относно неправилна оценка на гласни доказателствени средства, чрез невярна интерпретация на показанията на свидетелите Х. и И., на обясненията на подсъдимия Д., включително и посредством използване на недопустими доказателствени източници, показания на лица, за които е налице забрана по чл. 118, ал.2 от НПК да свидетелстват по делото и протокол от следствено действие, съставен в нарушение на закона. Отделно се твърди, че апелативният съд не е изпълнил указанията на ВКС от предходното касационно решение, както и се сочи явна несправедливост на наложеното наказание, при неотчитане на несъществен принос на подсъдимия в извършването на деянието.

В писмено допълнение към касационната жалба на защитата, постъпило по реда и в срока по чл.351, ал.4 от НПК се излага допълнителна обосновка на заявените касационни основания. Наличието на съществени процесуални нарушения се аргументира с доводи за неправилно кредитиране показанията на свидетели, които са притежавали качеството на обвиняеми лица по делото и след сключване на споразумение с прокурора са свидетелствали в полза на обвинението, което се определя като „оговор“ и е пренебрегнато от съда при оценката за тяхната допустимост и обективност. Както и че апелативният съд не е отчел данните по делото за неправомерно въздействие от представители на държавното обвинение върху определени свидетели, / Г., К. В. и Н. В./ за да депозират показания срещу подсъдимия и неправилно им е дал вяра.

В подкрепа на довода за явна несправедливост на наложеното наказание се посочва прекомерната продължителност на наказателното производство и неправилната оценка на смекчаващите обстоятелства.

Пред касационната инстанция подсъдимият Д., редовно уведомен не се явява. Представява се от упълномощения защитник адв. Й., който моли да се уважи касационната жалба по изложените в същата и допълнението към нея съображения. Застъпва становището, че вътрешното убеждение на апелативния съд е порочно формирано и решението е постановено при наличието на множество процесуални нарушения, посочени в жалбата пред ВКС, които моли да се отчетат при неговата проверка.

Прокурорът от ВКП намира жалбата на подсъдимия за неоснователна и счита, че не са налице касационни основания за отмяна на решението на въззивния съд, което следва да се остави в сила. Сочи, че при постановяването на въззивното решение не са допуснати процесуални нарушения със съществен характер и съдът е постановил решението си при правилна и законосъобразна оценка на събраните доказателства, която надлежно е мотивирал. Определя за правилна квалификацията на деянията, извършени от Д. като престъпление по чл. 321, ал.3 от НК, поради установеното участие от негова страна в организирана престъпна група, създадена с цел да извършва престъпления по чл. 234, ал.1 от НК и престъпление по чл. 234, ал.2 от НК / в предходната му редакция/, като ги намира за безспорно доказани от обективна и субективна страна въз основа на доказателствения материал по делото, включително и от показанията на лицата, които са сключили споразумение с прокурора, които правилно са били кредитирани като допустим източник на доказателства. Наложените наказания оценява като справедливи и съответни на тежестта на деянията и на наличните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, които сочи, че са отчетени в пълнота при тяхната индивидуализация.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди наведените в касационната жалба на защитата на подсъдимия основания и доводите на страните, в рамките на законовите си правомощия по чл.347, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

Настоящото касационно производство е второ по ред, след като с решение на ВКС, 1-во НО, № 69/19.05.2022 г. по н.д. № 103/2022 г. е отменено въззивно решение № 26/08.12.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 41/2021 г. по описа на Военно-апелативен съд и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

Хронологията на делото до образуването на настоящото касационно производство е следната:

С присъда № 1/10.01.2020 г. на Софийски военен съд, постановена по н.о.х.д. № 288/2018 г. подсъдимият Д. В. Д. е признат за виновен в това, че за времето от м. юли 2014 г. до 14.12.2017 г. на територията на Р България, обл. /област/ , обл./област/и обл. /област/ е участвал в организирана престъпна група, по смисъла на чл. 93, т.20 от НК заедно с петима други участници /подробно индивидуализирани в присъдата/, ръководена от А. Д. и А. К., като групата е създадена с користна цел, поради което и на осн. чл.321, ал.2 от НК и чл. 54 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от една година и три месеца.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за виновен в това, че на 12.10.2017 г. около 15.30 часа на разклона на [населено място], в лек автомобил, марка „ марка“, модел /модел/“ с рег. [рег.номер на МПС] държал 320 литра неденатуриран етилов алкохол с различно процентно съдържание на етилов алкохол /подробно описан/ 264.310 л. чист етилов алкохол с обща пазарна цена 3858.93 лв. с дължим акциз 2 907.41 лв., без бандерол, когато такъв се изисква по

закон, по смисъла на чл. 4, т.1, вр.чл.2, т.1 от Закона за акцизните и данъчните складове, като деянието не представлява маловажен случай и е извършено от две лица, сговорили се предварително/ с А. Д./, поради което и на осн. чл. 234, ал.3, т.2,вр. ал.1, пр.2 от НК и чл. 54 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от две години и лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от пет години, на осн. чл. 37, ал.1, т.7 от НК.

На осн. ал. 23, ал.1 от НК с присъдата е определено общо най-тежко наказание на подсъдимия Д. измежду наложените наказания - лишаване от свобода за срок от две години, изтърпяването на което е отложено на осн. чл. 66, ал.1 от НК с изпитателен срок от 4 години, към което на осн. чл. 23, ал.2 от НК е присъединено и наказанието лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от пет години.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за невиновен и оправдан на осн.чл. 304 от НПК по обвинението за престъпление по чл. 354, ал. 3, пр.2, т. 1, пр.1 от НК.

Съдът е възложил в тежест на подсъдимия и разноските по делото, в размер на 1456.77 лв., и съответните държавни такси, на осн. чл.189, ал.3 от НПК.

С решение № 21/24.08.2020 г., постановено по в.н.о.х.д. № 17/2020 г., по описа на Военно-апелативен съд на РБ / производството е образувано по жалба на подсъдимия/ присъда № 1/10.01.2020 г. на Софийски военен съд, постановена по н.о.х.д. № 288/2018 г. е отменена изцяло и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При новото разглеждане на делото от Софийски военен съд е постановена присъда № 2/29.06.2021 г. по н.о.х.д. №149/2020 г., с която подсъдимият Д. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.2, вр. ал.2 от НК, за което на осн. чл. 55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание от една година и три месеца лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. чл. 234, ал.2, т.2, вр. ал.1, пр.2 , вр.чл.2, ал.2 от НК, за което на осн. чл. 55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца и лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от три години, на осн. чл. 37, ал.1, т.7 от НК.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за невиновен и оправдан на осн. чл. 304 от НПК по обвинението за престъпление по чл. 354, ал. 3, пр.2, т. 1, пр.1 от НК.

На осн. ал. 23, ал.1 от НК с присъдата е определено общо най-тежко наказание на подсъдимия Д. измежду наложените наказания - лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, изтърпяването на което е отложено на осн. чл. 66, ал.1 от НК за срок от три години, към което на осн. чл. 23, ал.2 от НК е присъединено и наказанието лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от три години.

С присъдата съдът е възложил в тежест на подсъдимия и направените по делото разноси и съответните държавни такси, на осн. чл.189, ал.3 от НПК по обвиненията, за които е признат за виновен и в тежест на държавата по обвинението, за което е оправдан и се е разпоредил с веществените доказателства по делото.

С решение № 26/08.12.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 41/2020 г., по описа на Военно-апелативен съд на РБ / производството е образувано по жалба на подсъдимия/ присъда № 2/29.06.2021 г. на Софийски военен съд, постановена по н.о.х.д. № 149/20120 г. е била потвърдена изцяло.

С решение на ВКС, 1-во НО, № 69/19.05.2022 г. по н.д. № 103/2022 г., по жалба на подсъдимия е отменено въззивно решение № 26/08.12.2021 г. по в.н.о.х.д. № 41/2021 г. по описа на Военно-апелативен съд и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

При новото разглеждане на делото, в трето по ред въззивно производство е постановено решение № 2/17.01.2023 г. по в.н.о.х.д. № 39/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд, с което присъда № 2/29.06.2021 г. на Софийски военен съд-гр. София, постановена по н.о.х.д. № 149/2020 г. е била потвърдена изцяло.

Настоящото, второ по ред касационно производство се движи по жалбата на подсъдимия Д. срещу третото въззивно решение на ВНАС- София - № 2/17.01.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 39/2022 г.

Касационната жалба на подсъдимия Д., чрез упълномощения му защитник адв. Й. е подадена в законовия срок по чл.350, ал.2 от НПК и от активно легитимирана страна, поради което подлежи на разглеждане, като разгледана по същество се явява неоснователна.

Посочените в жалбата в цялост касационни основания налагат първо по ред да бъде разгледано оплакването по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, с оглед законово установените последици при констатиране на неговата основателност, които са отмяна на контролирания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане. Релевираните в подкрепа на това оплакване доводи се отнасят до доказателствена необезпеченост на фактическите констатации на апелативния съд за авторството на подсъдимия, както и в неправилна оценка на доказателствата, за които съдилищата са намерили, че ги подкрепят.

Оплакването е неоснователно. Настоящата касационна проверка не констатира дейността на контролираната съдебна инстанция да страда от процесуални пороци със съществен характер. Извършената от въззивния съд проверка на атакуваната присъда е изцяло съобразена с изискванията на чл.314 от НПК и със задълженията на въззивната инстанция за цялостен преглед на първоинстанционния съдебен акт. ВНАС е подложил на надлежна проверка и обстоен анализ всички събрани по делото доказателства и е формирал вътрешното си убеждение по фактите на обвинението при спазване изискванията на чл.14 от НПК, като се е позовал на доказателствени източници, които са изготвени при спазване на процесуалния закон и са допустими.

Възраженията за неправилна оценка на гласните доказателствени средства са напълно неоснователни. Същите са в две посоки – относно неправилно кредитиране на показанията на част от свидетелите по делото, по отношение на които наказателното производство е прекратено със споразумение по съображения, че имат характер на оговор срещу подсъдимия и за недопустимост на показанията на други свидетели, полицейски служители, поради нарушение на забраната по чл.118, ал.1 от НПК.

По отношение на първата група доказателствени средства, показания на свидетелите Х., К. и И., които са имали качеството на обвиняеми по делото лица за престъплението по чл. 321, ал.1 и 3 от НК и за които производството е приключило със споразумение преди внасянето на обвинителния акт срещу подсъдимия е необходимо да се посочи следното: в процесуален аспект не е налице пречка за кредитиране показанията на цитираните лица, на общо основание в качеството на свидетели, доколкото същите са депозираны след като наказателното производство спрямо тях е било прекратено, поради което не е необходимо да се разглеждат през призмата на разпоредбата на чл. 118, ал.1, т.1 от НПК, тъй като при тяхното депозиране свидетелите не са имали друго процесуално качество по

делото и наказателното производство по отношение на тях вече е било приключило със споразумение.

От същите доказателствени средства не може да се изведе и наличието на оговор спрямо подсъдимия Д., от една страна поради обстоятелството, че такъв би бил налице само ако се касае за обяснения на обвиняеми или подсъдими, чрез които лицето се уличава в извършване на престъпление и от друга, ако тези обяснения не намират подкрепа от други доказателствени източници в изискуемата от закона степен.

Независимо от този процесуален прочит за допустимостта на свидетелските показания на посочените в жалбата лица, правилно е становището на защитата, че същите подлежат на внимателна преценка относно тяхната обективност, поради това, че се касае за доказателствени средства, изходящи от лица, които са участвали заедно с подсъдимия в инкриминираната престъпна дейност по делото, за извършването на която свидетелстват срещу него. Прочитът на въззивното решение показва, че апелативната инстанция е съобщила оценката на процесните показания с наложилото се становище в съдебната практика същите да бъдат подкрепени от други доказателства и да не основава решението си изолирано върху тяхното съдържание, независимо от липсата на законова забрана за това.

Съдът правилно е отчетел, въз основа на цялостен комплексен анализ на доказателствената съвкупност, че показанията на тези свидетели са част от еднопосочна група доказателства в подкрепа на престъплението по чл.321, ал.3 от НК, което е инкриминирано на подсъдимия, които са поставени в основата на извода за неговото авторство като член на процесната организирана престъпна група.

Неоснователно е възражението, че показанията на свидетелите, по отношение на които наказателното производство е приключило със споразумение са неправилно интерпретирани от апелативния съд, без да се отчете насочеността им във вреда на подсъдимия, /по обсъдените по-горе възражения за оговор / както и че в решението са посочени наказанията на същите лица, наложени със споразумението за прекратяване на наказателното производство.

Действително, наказателната отговорност, която лицата са понесли по силата на сключените споразумения не е предмет на настоящото производство и в този смисъл не е било необходимо да се цитират обстойно в решението на съда, което е за проверка на присъдата, постановена спрямо подсъдимия Д.. По същото време това не съставлява процесуално нарушение, тъй като съдът не се е позовал на сключените споразумения и не ги е ценил в подкрепа на виновността на дееца и за доказаността на авторството му, респективно не е нарушено и правото му на защита.

Оплакването за неизпълнение от страна на контролирания въззивен състав на указанията от предходното отменително решение на ВКС не се намери за основателно. Въззивният съд се е съобразил с указаното в касационното решение за необходимост от надлежна аргументация на фактическите му изводи за/или против/ авторството на подсъдимия в извършването на деянията чрез пълноценен доказателствен анализ и ясна обосновка на приетите за установени правно значими факти. Контролираната инстанция е възприела установената в присъдата на първия съд фактическа обстановка, като се е съгласила с доказателствения й прочит, но едновременно с това е извършила самостоятелен обективен доказателствен анализ на цялостната съвкупност от доказателства, които имат отношение към инкриминираната на подсъдимия престъпна дейност.

Доколкото инкриминираното на подсъдимия Д. обвинение по чл.321, ал.3 от НК е за членуване в организирана престъпна група, създадена с користна цел и за

извършване на престъпления по чл. 234 от НК с конкретно посочени лица - участници и ръководители, едно от указанията на ВКС в предходното решение е за изпълнение на задълженията на съда по надлежно доказване на обстоятелствата по структурирането и функционирането на това престъпно формование, неговите цели и обхват на дейност, времев и предметен, както и на обстоятелствата относно конкретното участие на подсъдимия в процесната ОПГ като неин член и субективното му отношение към дейността на организираното формование с престъпен характер, за която е предявеното обвинение.

От съдържанието на контролираното решение се налага извод за спазване на задължителните указания на ВКС от предходното решение и в тази им част. Въззивният съд е аргументирал обстойно позицията си по фактите на това престъпление като е подложил на детайлен и аргументиран анализ цялостната доказателствена съвкупност, в това число и гласните доказателствени средства, изходящи от свидетелите К., Х. и Т. И. относно сформиранието, през м. юли 2014 г. по инициатива на майката на подсъдимия, свидетелката Д. с цел продажба на акцизни стоки без бандерол в нарушение на законовите изисквания за това и реализиране по този начин на печалба, като подсъдимият участвал в дейността на групата чрез закупуване на спирт за производството на алкохол, на тютюн и цигари без бандерол и превоз на тези стоки от склада на снабдителите.

Защитата оспорва фактическите изводи на апелативния съд, като се позовава на неправилна интерпретация на показанията на цитираните свидетели К. и Х., че участието му в процесното деяние се състояло в превоз на акцизните стоки и в предварителното му договаряне за закупуването на регулярни количества алкохол, нарязан тютюн и цигари.

Направеното възражение, с което се оспорва правилността на установените от решаващите инстанции правно значими факти по естеството си представлява оплакване за необоснованост, което е недопустимо да се разглежда в рамките на касационната проверка, тъй като е извън нейните предели, очертани от разпоредбата на чл. 348 от НПК. Фактическата необоснованост на съдебните актове не представлява самостоятелно касационно основание и не подлежи на контрол от касационната инстанция, която проверява само юридическата правилност на процеса на формиране на вътрешното убеждение на инстанциите по фактите, което включва процеса на събиране, проверка и оценка на доказателствата по делото, но не и установените фактически положения по същество.

Независимо от това, доводът за превратно оценено съдържание на гласните доказателствени средства не намира подкрепа в материалите по делото. В показанията си пред първия съд свидетелят К. заявява, че майката на подсъдимия е купувала от него тютюн и спирт, като синът ѝ е идвал с нея, без свидетелят да е имал лични отношения с подсъдимия Д.. В приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК показания от досъдебното производство, К. пояснява, че подсъдимият и неговата майка са започнали да го посещават от лятото на 2014 г. с цел закупуване на спирт и спиртни напитки в количества от 100 до 500 л. По отношение на покупката на цигари без бандерол, чиято продажба свидетелят К. е обезпечавал, показанията му за участието на подсъдимия в дейността на групата са недвусмислени – „за цигарите без бандерол мога да кажа, че М. / има се предвид подсъдимия Д./, сина на Н. ги купуваше повече от нея.“ Аналогичен характер имат и показанията на свидетеля Х. - в приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК показания от досъдебното производство е посочено в какво се е състояло участието на подсъдимия като член на групата – от месец юли 2014 г. Д. е купувал от склада спирт, товарел го е в автомобила / първоначално е управлявал лек автомобил марка „марка“, а впоследствие „марка“/ и го е превозвал както като шофьор на неговата

майка, която винаги е била превозвана от различни лица, така и самостоятелно: „ идвали са през един и същи ден и двамата“. От същите показания се установяват и личните контакти между подсъдимия и свидетеля Х., по повод закупуване на определено количество спирт, което двамата са договаряли по телефона и Д. впоследствие е превозвал от склада /продажбите са били отразявани в приобщения по делото като веществен доказателство тефтер, който е иззет от свидетеля и съдържа подробни записи на количествата и закупилите ги лица/. От анализа на цитираните гласни доказателствени средства се изяснява, че участието на подсъдимия не е било инцидентно, а се касае за регулярно извозване на предварително поръчани количества спирт, тютюн и цигари, които са използвани за дейността на престъпното сдружение – продажба на акцизни стоки без бандерол с инкриминираната користна цел.

Предвид изложеното, не се установи допуснато от апелативния съд нарушение при оценката на гласните доказателствени средства от посочените свидетели, които са ценени съобразно действителното им съдържание и смисъл. Доводите за оказано върху тях неправомерно въздействие с цел сключване на споразумения не намират опора в материалите по делото, /споразуменията не са предмет на настоящото производство/ в показанията на свидетелите не се съдържат такива данни, като същите отричат да са свидетелствали под натиск или влияние, каквото твърдение се съдържа в жалбата на защитата.

Не се намери за основателно и оплакването, че свидетелите Г., Н. В. и К. В./ по делото не е конституиран свидетел с такова име/ са били принудени да свидетелстват в определена посока. Свидетелката Г. заявява в разпита си пред първия съд, че поддържа показанията си от досъдебното производство, поради тяхната обективност, независимо, че при депозирането им е била „под натиск“, но категорично заявява, че фактите, които е съобщила са верни.

От показанията на свидетеля Н. В. от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал.4 от НПК, които той не поддържа пред първия съд, като отрича да ги е депозирал се съдържат основно данни за дейността на майката на подсъдимия, като участието му се споменава инцидентно. Независимо от това, апелативният съд е следвало да изложи съображения кои от депозираните показания кредитира и по какви съображения, което негово задължение не е спазено. Този пропуск в оценката на цитираните гласни доказателствени средства не се отразява съществено върху правилността и доказаността на фактическите му изводи относно авторството на подсъдимия, което е изведено при наличието на достатъчен обем доказателства в подкрепа на обвинението по чл.321, ал.3 от НК.

Възражението за неправилно позоваване на показанията на свидетелите П., К. и И. за престъплението по чл. 234, ал.2 от НК не се намери за основателно. Посочените свидетели са полицейски служители, които са присъствали при огледа на управлявания от подсъдимия Д. лек автомобил, в който е превозвал акцизните стоки, което не представлява процесуална пречка да участват като свидетели по делото, на осн. чл. 118, ал.1, т.3 от НПК. От материалите по делото е установено, че свидетелите не са извършвали действия по разследването, в какъвто случай би била налице хипотезата на чл. 118, ал.2 от НПК, поради което показанията им правилно са оценени като допустим доказателствен източник и законосъобразно са използвани при формирането на фактическите изводи на съда по обвинението за престъпление по чл. 234, ал.2 от НК.

Доводите за незаконосъобразно приобщаване на веществените доказателства, предмет на това престъпление, чрез протокол за оглед са частично основателни, доколкото при огледа на лекия автомобил не са били извършени само действия по смисъла на чл. 155 от НПК, а е осъществено изземване на веществени

доказателства, в какъвто случай е следвало да бъдат спазени изискванията по чл.161, ал.2 от НПК за последващо одобрение на следственото действие от компетентен съд. Разследващите органи са се съобразили с това законово изискване и са представили протокола за оглед пред съответния съд за одобрение, в частта относно изземването на акцизните стоки, но съдът е оставил искането без разглеждане. Неправилността на постановеното определение не рефлектира върху законосъобразността на изземването, с оглед своевременното представяне на процесуалния документ пред съда, в срока по чл. 161, ал.2 от НПК /огледът е проведен на 12.10.2017 г., а искането за одобрение е депозирано пред РС – Дупница на 13.10.2017 г./, данните за извършването му от компетентен разследващ орган, в присъствието на поемни лица. Решаващите съдилища са приели, че процесният протокол е допустим, макар и по други съображения и без да обсъждат необходимостта от съдебен контрол на изземването на веществените доказателства, но с оглед своевременното му представяне за одобрение, крайният им извод е правилен и доказателствената им дейност не е засегната от съществени процесуални пороци.

С оглед изложеното относно законосъобразната доказателствена дейност на контролираните съдебни инстанции, оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения се намериха за неоснователни, поради което при липсата на предпоставките на чл.348, ал.3, вр. ал.1, т.2 от НПК претенцията на жалбоподателя за отмяна на атакуваното решение и връщане на делото за ново разглеждане не може да бъде удовлетворена.

Оплакването за нарушение на материалния закон, посочено в жалбата се поддържа единствено по съображения за допуснати съществени процесуални нарушения при формиране на фактическите изводи на контролираните съдилища, поради неправилна доказателствена дейност, като в жалбата не се съдържат други аргументи в негова подкрепа / в писменото допълнение към жалбата и в пледоарията на защитата това касационно основание не се сочи и не се обсъжда/. При установената липса на касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК и в рамките на приетите от контролираните инстанции факти материалният закон е приложен правилно по отношение и на двете инкриминирани престъпления по чл.321, ал.3 и по чл. 234, ал.2 от НК, поради което не е налице и касационното основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК.

Оплакването за явна несправедливост на наказанието се поддържа поради прекомерна продължителност на наказателното производство, липса на отегчавачи обстоятелства и неправилна оценка на степента на участие на подсъдимия, предполага се за престъплението по чл. 321 от НК.

Решаващите съдилища са индивидуализирали наказателната отговорност на дееца при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, като наложените наказания са определени под най-ниския законов предел, при отчитане на обстоятелството, че въззивното и касационни производства са образувани само по жалби на подсъдимия, при спазване на принципа за *reformatio in rejus* за забрана влошаване положението на дееца.

Апелативният съд е бил крайно лаконичен в мотивите си по отношение на наказанията на подсъдимия Д. за извършените престъпления по чл. 321, ал.3 и чл. 234, ал.2 от НК, като е посочил, че възприема изцяло аргументите на първия съд за прилагане на привилегираната разпоредба на чл. 55 от НК.

ВКС намира, че наказанията на подсъдимия Д. са правилно индивидуализирани и съответни на тежестта на извършените деяния, поради което не са налице предпоставки за допълнителното им редуциране, както е приел и въззивният съд в решението. Първата инстанция е отчела продължителността на

наказателното производство за дееца, понастоящем в рамките на шест години, като аргумент за приложението на чл. 55 от НК, като изрично го е посочила в мотивите си, както и е приела превес на смекчаващите обстоятелства, които е оценила като многобройни и едновременно с това правилно е отчела завишената степен на обществена опасност на деянията като отегчаващ отговорността на подсъдимия факт. Твърдението от жалбата на подсъдимия за неправилно отчитане приноса на дееца по смисъла на чл. 21, ал.1 от НК е неоснователно, тъй като подсъдимият не е действал в условията на съучастие по отношение и на двете инкриминирани деяния, които са в условията на реална съвкупност - престъплението по чл. 321, ал.3 от НК е извършено от Д. като член на организирана престъпна група, а това по чл. 234, ал.2 от НК при условията на предварителен сговор със свидетелката Д., в рамките на които обвинения е реализирана и наказателната му отговорност. По делото не се намериха обстоятелства в полза на Д., които не са били отчетени при определяне на съответните наказания, такива не са посочени и в касационната жалба на защитата, поради което същите се оцениха за справедливо отмерени и не се налага да бъде коригиран техният размер.

За престъплението по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК предвиденото наказание е от три до десет години лишаване от свобода, като съдът е слязъл под минимума с една година и шест месеца и е фиксирал размера на наложеното наказание за това престъпление в рамките на половината от специалния санкционен минимум. Престъплението правилно е оценено от решаващите съдилища със завишена обществена опасност, което се определя от сравнително продължителния период на действие на групата, три години, която е прекратила дейността си, поради разкриване на противозаконната ѝ дейност, броя на участниците и предмета на престъплението, няколко вида акцизни стоки, в големи количества.

Цялостната характеристика на организираната престъпна дейност налага извода, че с намаляването на наказанието на подсъдимия не биха се постигнали целите по чл. 36 от НК, както по отношение поправянето на неговата личност, така и спрямо обществото като превантивна мярка. Сравнително ниската лична обществена опасност на подсъдимия е отчетена в пълнота при снижаването на санкцията значително под най-ниския предел, поради което не са налице предпоставки за допълнително редуциране. По аналогични съображения за завишена обществена опасност и на престъплението по чл. 234, ал.2 от НК, изведена от високата стойност на неговия предмет и обстоятелството, че е реализирано за целите на дейността на престъпно сдружение по смисъла на чл.93, т.20 от НК, не са налице основания наказанието за това престъпление да се намалява допълнително.

По изложените съображения за неоснователност на касационната жалба на подсъдимия, въззивното решение следва да се остави в сила.

Водим от горното и на осн. чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2/17.01.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 39/2022 г. по описа на Военно апелативен съд – гр. София.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: